

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

မြတ်နိုးစွာနမ်းရှိုက်ခွင့်ပြုပါသခင်

အခန်း(၁)

မောင်က ကျွန်မအား စိမ်းစိမ်းတောက်တောက်လေးကြည့်ပြီး လမ်းခွဲကြရအောင်ဟု ပြောသည်။ ။ ကျွန်မ လုံးဝမထင်မှတ်ထားခဲ့။ အခုတလော မောင့်ရဲ့ အပြုအမူတွေက သူ့စိမ်းဆန်လျက် ကင်းကင်းပြတ် ပြတ်နေထိုင်တာကိုတော့ ကျွန်မ သတိထားမိနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ က ငယ်ချစ်ဦးတွေပါ။ တစ်ရပ် ကွက်တည်း၊ အိမ်နီးချင်း၊ ကစားဖော်ကစားဖက်၊ ကျောင်းနေဖက်တွေ ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ် ကြိုးတွေ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသူတွေပါ။

"ဘာပြောတယ်မောင် ..."

"စိမ်း ..."

"ဟင် ..."

"မောင် ... အဲ ... ငါတို့ နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်ပဲ ဆက်ပြီး နေထိုင်ကြမယ် ... အဲဒါပြော တာ"

"ဪ ... ပြောရက်လိုက်တာမောင်ရယ် ... ကျွန်မတို့ သံယောဇဉ်တွေကို မောင် စိမ်းစိမ်းကား ကားဖြတ်တောက်ရဲလိုက်တာ၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား မောင်ရယ် ... စိမ်းနားကြားလွဲတာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူးနော် ... ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြမယ်"

"ဟုတ်တယ် စိမ်း ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါမပြောချင်ဘူး၊ တစ်နေ့

သိလာမှာ ပါ"

"ငါတဲ့ လား"

"သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲလေ ... ငါတို့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဒီလိုပဲပြောကြတဲ့ အတိုင်း"

"တော်ပါတော့ ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ... ဘာကြောင့်လဲ ... အဲဒါတော့ စိမ်းကိုပြောပြပါ ... စိမ်းမှာ နင် မုန်းလောက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ချို့ယွင်းချက်တွေရှိနေလို့ လဲပြောပြ"

မောင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလေသည်။ ။ ကျွန်မအသိချင်ဆုံးက မောင်လမ်းခွဲချင်လောက်အောင် ကျွန်မမှာ ချို့ယွင်းချက်မရှိဘူးဟု ထင်မှတ်ထားသည်။ ။

"မောင်ချိန်းတဲ့ တည်းခိုခန်းကို ကျွန်မကမလိုက်လို့ လား၊ အနမ်းလေးတောင် ကျွန်မက လက်မခံ လို့ လား ... လက်ဖျားလေးထိတာတောင် ကျွန်မအရမ်းရှက်ပြီး ဖယ်ပစ်လိုက်လို့ လား"

"တော်ပါတော့ စိမ်းမြမြ ... ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲဆိုတာ နင်တစ်နေ့နေ့ သိလာမှာ ပါ ... ဒါပဲ ပြောနိုင်မယ်"

မောင်က ကျွန်မကို စိမ်းဟု ခေါ်ဆိုသုံးနှုန်းနေရာကနေ စိမ်းမြမြတဲ့ ။ မောင့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အစိမ်းတောက်တောက်တွေ ပွဲတင်ဟပ်နေလေသည်။ ။ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ ထိုင်နေပြီး ကန်ရေပြင်ကို သာဠုံကြည့်နေတဲ့ မောင့်မျက်ဝန်းတွေစိမ်းနေတာ ရေပြင်နဲ့ ရေညှိရေမှော်ပင်တွေရဲ့ အစိမ်းရောင်ကြောင့် လားဟု တွေးထင်မိ၏။ မောင်ခေါင်းကြီးငုံ့မနေဘဲ ကျွန်မကို ရဲရဲတင်းတင်းကြည့်စမ်းပါဟု မောင့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ကျွန်မဆီပြောင်းစေခဲ့ပေမဲ့ မောင့်မျက်ဝန်း

အရောင်တွေ ပြောင်းလဲမသွားဘဲ စိမ်းစိမ်းပင်။

"ပြန်ကြမယ် စိမ်းမြမြ ... ဘာစကားမှ ဆက်ပြောစရာမရှိတော့ဘူး ထင်တယ် ... ထပ်မတွေ့ကြ တော့ဘူး ..."

မောင်က ထလိုက်သည် ။ ကျွန်မနှင့်မောင်က တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး နှစ် ကျောင်းသားကျောင်းသူ တွေဖြစ်ကြပေမဲ့ မေဂျာမတူကြ။ ကျွန်မက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ ၊ မောင်က ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်မှာ ၊ စာဂျာနယ် ကျွန်မ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ မင်္ဂလာဦးည အပျိုစင်ဘဝကို မောင့်အတွက် ထိန်းသိမ်းထားနေခဲ့တဲ့ ကျွန်မက ချစ်သူသဘာဝချိန်းတွေ့ရင်တောင် စားသောက်ဆိုင်မှာ ပဲ စားသောက်ရင်း တွေ့ဆုံခဲ့၏။ မောင့်မွေးနေ့ အမှတ်တရချစ်သူများ နေ့မှာ မောင်က ထူးထူးခြားခြား ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ချိန်းသောအခါ ကျွန်မ အထိတ်တလန့်နှင့် အပြင်းအထန်ငြင်းဆန်မိပြီး မောင့်ကို အခွင့်အရေးသမားဟု ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောဆိုရန်တွေ့ခဲ့သည် ။

"စိမ်းရယ် ... မောင်တို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူသက်တမ်းသုံးနှစ်မှာ မောင်တစ်ခါမှ စိမ်းဆီက အခွင့် အရေးမယူခဲ့ပါဘူးကွာ ... လက်လေးကိုင်မိတာတောင် စိမ်းမကြိုက်လို့ ... မောင် အခွင့်အရေးမယူခဲ့ တာပါ"

"စိမ်း ယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်ဘူးမောင် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ ... ကျွန်မက အပျိုစင်ဘဝ နဲ့ မင်္ဂလာဦးညကို ဖြတ်သန်းချင်တာပါ ... မောင့်အတွက်ပါနော် ... မောင့်ကို တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး ကျွန်မကို တန်ဖိုးထားစေချင်ခဲ့တာပါ ... မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလိုမျိုးတောင်းဆိုရအောင် မုန်းစရာ အရမ်းကောင်းတာပဲ"

မောင့်ကို ကျွန်မစိတ်ကောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက် စကားမပြောခဲ့။ ကျွန်မနေတဲ့ အဆောင်ကို မောင် လာပြီး တောင်းပန်ချော့မော့တာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ။ အလွယ်တကူ စိတ်ဆိုးပြေလိုက်လျှင် မောင် ရောင့်တက်

သွားမယ်ဆို၍ လက်မခံခဲ့ပေ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မောင်နဲ့ ကျွန်မ အနေ
ဝေးသွားရတာပဲထင် သည် ။

"ကျွန်မကို နောက်တစ်ခါအပေါ်စားဆန်တဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေ မတောင်းပါနဲ့ မောင် ... ကျွန်မ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

ထိုအချက်တွေကြောင့်ဟု တော့ မောင်ကပြောမှာ မဟုတ်ပေ။ မောင်
လည်း မာနကြီးတာပဲ။ ကျွန်မ စကားတွေက မောင့်ကို အရှက်ရစေတာ
မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

"ခဏလောက်မောင် ... အဲလေ ကိုထွဋ်ခေါင်ဆွေ ... ရှင် တကယ်ပဲ
ကျွန်မနဲ့ လမ်းခွဲချင်တာလား"

"သွားကြမယ်"

"ဘာကြောင့်လဲ ဖြေစမ်းပါ ... အောက်တန်းကျတဲ့ အကြောင်းတွေ
ပြောခဲ့လား ... ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ မောင်ခဏခဏ ပြောနေ
တာ ... ဟန်ဆောင်နေတာလား ... ကျွန်မဘဝကို တရားဝင် လက်မထ
ပ်သေးခင် ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး"

"တော်ပါတော့ စိမ်းမြမြ ... မင်းစကားတွေက အရမ်းလွန်နေပြီကွာ
... ငါက မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး ... မင်းကို ချစ်သူအဖြစ် ငါ့နှလုံးသား
တွေက ခံစားလို့ မရတော့ဘူး ... ငါ့ကိုအထင်မသေးစမ်း ပါနဲ့ "

မောင်က အော်သည် ။ လေသံမာထန်ထန်နေသေး၏။ ထွက်သွား
လေသည် ။ ကျွန်မ ကြောင်တောင် တောင်နှင့် အူတူတူကြီး ရပ်ကျန်ရစ်
ခဲ့၏။ ကျွန်မနှလုံးသားတွေ အရမ်းပဲနာကျင်ခံစားရသည် ။

"စိမ်း ... နင် မှားသွားပြီလားပဲ ... ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို နင်အရမ်းချစ်ခဲ့
တာ သေချာပါတယ်"

မောင့်နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားပြီး မောင့်ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ကျွန်မကို မထားခဲ့ဖို့ တောင်းပန် ပြောဆိုချင်ပေမဲ့ ခြေလှမ်းတွေကမရွေ။ ကျွန်မက မာနရှိသည်။ ကျွန်မချစ်သူသည် ကျွန်မရဲ့ အပျိုစင် ဘဝကိုမရလို့ စွန့်ခွာသွားမယ်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မအထင်သေးစွာ နေရစ်ခဲ့ချင်ပါ၏။

မောင်က နည်းနည်းလေးပင် လှည့်မကြည့်။

သံယောဇဉ်ပြတ်တောက်စွာဖြင့် ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

"ကျွန်မကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ရက်စက်စိမ်းကားစွာ ထားခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မနေခဲ့ပါ့မယ် ... ကျွန်မက မောင့်လိုယောကျ်ားမျိုးကို အထင်မကြီးဘူး"

ကျွန်မရပ်နေဆဲပင်။ မောင်ပြန်လှည့်လာမလားဟု မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးရှိနေသေးသည်။ ။ ငယ်စဉ်တည်းက မောင့်အပေါ် အမြဲတမ်းအနိုင်ယူတတ်ပြီး ကျွန်မထားရာနေ စေရာသွားခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မအပေါ် အရမ်းချစ်ခဲ့၊ အရမ်းအလိုလိုက်ခဲ့၊ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်ဆွေသည် ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို ရက်စက်စွာစွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့တာလဲ။

"ရှင် ... နောက်ထပ် ချစ်သူကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံသွားလို့ လား"

မောင် ... နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့လို့ ကျွန်မကို စွန့်ပစ်သွားတာ ဆိုရင်တော့ သစ္စာမဲ့ လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို ကျွန်မအထင်သေးစွာ ရွံရှာမုန်းတီးမိမှာ ပဲဖြစ် သည်။

"စိမ်းမြမြ"

"ဟင်"

မောင်များ လားဟု မျှော်လင့်ချက်နှင့် ကျွန်မရင်တွေ လှိုက်ခနဲတုန်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း။ ကျွန်မနှင့် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား ရဲရန်ဖြစ်နေသည်။

"ဪ ... ရဲရန်"

"စောစောကနှစ်ယောက်ပါ ... အခု ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာလဲ ... ဟိုလူ စိတ်ကောက်သွားတာလား"

ကျွန်မနှင့် မောင့်အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ အတန်းကလူတွေ တော်တော်များများက သိနေကြ သည်။ ကျွန်မနှင့်မောင် စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ကြ၊ ငြင်းခုံကြနဲ့ ကြည်ကြည် နူးနူး လက်ချင်းချိတ်လျက် တခြားချစ်သူတွေလို မနေထိုင်ကြ။ မောင့်ကို ရိုးအသူအဖြစ် သတ်မှတ်ထား ကြသည်။

"ငယ်ချစ်တွေဆို"

"ရဲရန်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

"ချစ်သူတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ချစ်ကြနဲ့ လေ"

"ဟုတ်ပါပြီ စိမ်းမြမြရယ် ... ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးကို အားပေး နှစ်သိမ့်ပေးတာပါ ... ရင်ဖွင့်နိုင်တယ်နော်"

ရဲရန်က ပိုက်ဆံချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဂုဏ်ဒြပ်တွေပြည့်စုံတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ မေဂျာမှာ တော့ King ပဲလေ။ ရဲရန်ကို ကောင်မလေးတွေက သဘောကျကြပေမဲ့ စိမ်းကတော့ မောင်ကလွဲ ပြီး ဘယ်လိုယောက်ျားလေးမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စားမိ။ ရဲရန်က လာလာရောနှော ဆက်ဆံလို့ သာ ခင်မင်နေ ခဲ့သည်။

"စိမ်းမြမြ"

"သွားပါဟာ ... ကျွန်မအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပဲနေချင်တယ်"

"ကိုယ်က စိတ်ပူလို့ ပါ ... စိမ်းမြမြက ရေပြင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလို့ ပါ ... ရည်းစားက ထားခဲ့ လို့ ရေထဲခုန်ဆင်းတော့မလားလို့ လေ"

ကျွန်မမှာ ကားမရှိပေ။ မောင်က ရက်စက်စွာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာမို့ အဆောင်ကို ကျွန်မဘယ်လိုပြန်ရမလဲလို့ မောင်ထည့်သွင်းစဉ်းစားပုံမရ။ အရမ်းကြီးစိမ်းနေခဲ့သည်။ ။ ငယ်စဉ်က မောင်တို့ မိသားစုက ကျွန်မတို့ ထက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မောင့်ကျောင်းစရိတ် ကျွန်မအမေ က ထောက်ပံ့ပေးကမ်းရသည်။ ။ ကျွန်မဖေဖေဆုံးသွားသဖြင့် အမေနဲ့ ကျွန်မတို့ တဖြည်းဖြည်း စီးပွားပျက် သွားကြ၏။ မောင်တို့ မိသားစုက စီးပွားတက်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကမှ တခြားကို ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြသည်။ ။

"ကျွန်မ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသွားလို့ မောင်စွန့်ပစ်လိုက်တာလားပဲ"

တကယ်ကို မထင်မှတ်ထားခဲ့တာပါ။ မောင်ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန်ပင်။ မောင့်မိဘတွေ ကလည်း ကျွန်မတို့ သားအမိအပေါ် နည်းနည်းစိမ်းကားပြလာ၍ အမေက သမီးမာနရှိပါတဲ့။ ။ ကျေးဇူး ကန်းချင်တဲ့ သူတွေမို့ အမေကတော့ မပတ်သက်စေချင်တာတဲ့။ ။ ကျွန်မနဲ့ မောင်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ နောက်ပိုင်းမှာ အမေက သဘောမကျတော့ ကန့်ကွက်လာသည်။ ။

"မင်း ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ စိမ်းမြမြ ... ကိုယ်ရိုးသားစွာနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမလို့ ပါ"

"မပို့နဲ့ ... ကျွန်မ အငှားကားနဲ့ ပြန်မယ် ရဲရန် ... ရှင့်ကိုအထင်သေးလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်မယ်လေ ... သွားပြီနော်"

"စိမ်းမြမြ ..."

သူတားဆီးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ကျွန်မ ဇွတ်အတင်းပဲ ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မောင်နဲ့ ကျွန်မက တရားဝင်ပြီးပြတ်ကြသေးတာ မဟုတ်ပေ။ မောင်အထင်လွဲမှာ ၊ ယောက်ျားလေးတွေ ခေါ်ရာနောက်လိုက် တတ်တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်ရော အထင်အမြင်မခံနိုင်ပေ။

"ရဲရန် ... ရှင့်ဟာရှင် ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ ကျွန်မကတော့ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး ... မောင့်ကို ကျွန်မတစ်နှစ်တိတိ စောင့်မယ် ... အပြီးသတ်သွားတာလို့ ကျွန်မဘက်က မသတ်မှတ်နိုင်သေး လို့ လေ"

ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာဆိုတာမျိုးပဲလား။ ကျွန်မ မာနတွေပြည့် နှက်နေပေမဲ့ မောင်နှင့် ချစ်သူတွေအဖြစ် ဆက်ပြီးရှိနေချင်သေးသည်။ ။

"ကျွန်မဘက်ကလည်း မောင့်အပေါ် အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျခဲ့တာတွေ ရှိနေပါတယ်မောင်ရယ် ... ကျွန်မ သေသေချာချာသိရမှ ဖြစ်မယ်နော် ... ကျွန်မကို မောင်သံယောဇဉ်ကုန်သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်း ကိုသိမှ ဖြစ်မယ်"

မောင့်ချစ်သူအဖြစ် တစ်နှစ်တိတိ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်မှတ်ပြီး စောင့်နေပေးပါမယ်။ ကျွန်မ က သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ထားချင်သေးပါတယ်။ ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ မောင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးနေဆဲ ပင်ဖြစ်သည်။ ။

"ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်မောင် ... ချစ်သူအပေါ် ကျွန်မ အမြဲတမ်းအ

နိုင်ယူနေမိတာပဲလား ... မာနတွေပြချင်ခဲ့တယ်"

ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ အသည်းမာပြီး ဘယ်အရာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သူဖြစ်နေပါလျက် မောင်နှင့် တကယ်တမ်းဝေးကြရတော့မယ့် အခြေအနေမျိုးကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ နာကျင်ကြေကွဲနေရသည် ။ အငှားကားတားပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကြောင်ငေးငေးနှင့် အသက်ခန္ဓာ ကင်းမဲ့နေသလိုမျိုးပဲ။ ကားသမားက နှစ်ခွန်းလောက် ထပ်မေးတော့မှ အသိတွေ ဖျတ်ခနဲတိုးဝင် လာပြီး ကျွန်မနေထိုင်တဲ့ ရပ်ကွက်နာမည်ကို ပြောလိုက်ရသည် ။

အခန်း(၂)

"မေမေ"

"ဟင် သမီး"

"တကယ်လို့ ထွဋ်ခေါင်ဆွေကလေ သမီးကို ချစ်သူအဖြစ်ကနေ ရပ်ဆဲလိုက်ပြီလို့ ပြောရင် မေမေ လက်ခံနိုင်မလားဟင်"

"ဘာလဲ ... ထွဋ်ခေါင်က သမီးကိုလမ်းခွဲဖို့ ပြောလာလို့ လား"

"အင်း ..."

"ဘာရယ်"

ဒေါ်သီတာစိမ်းက သမီး စိမ်းမြမြအား ထွဋ်ခေါင်ဆွေက စွန့်ပစ်တော့မည်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့်ပင် စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် မော့ကြည့်မိနေသည် ။ သမီးမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ စွန်းထင်းနေ၏။ ခံပြင်းဒေါသလည်း ထွက်ချင်နေရ၏။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးမှာ မှဲ့တစ်ပေါက်ပင်မစွန်းထင်းသေး၍ စိတ်တော့ သက်သာရာရသွားသည် ။

"မေမေ ကြိုတင်သိထားပြီးသားပါ သမီးရယ် ... သူတို့ က ချမ်းသာကြပြီလေ ... မေမေ့သမီး လေးကို အထင်သေးတော့မှာ ပေါ့"

"အဲဒါတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး မေမေ ... ကျွန်မအပြစ်တွေပဲထင်တယ် ... ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို အနိုင် ကျင့်တာတွေများ သွားလို့ ပဲ"

"စိမ်းမြမြရယ် ... သမီးအနိုင်ကျင့်တာက အခုမှ လား ... အရင်တုန်းက မေမေတို့ က သူတို့ ကို ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့တုန်းက ပြားပြားဝပ်နေတာလေ"

မေမေက မောင့်ကိုအပြစ်တင်စကားတွေပြောတာလည်း မနှစ်သက်မိ။ မောင်တို့ က အဆင်ပြေ ချမ်းသာသွားလို့ လား။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ မောင့်မိဘတွေကတော့ စိမ်းစိမ်းလေးပဲ။ မေမေပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်မအပေါ် အပြစ်တွေမြင်ပြီး ငယ်ချစ်ဆိုတာကို ထည့်မတွက်တော့တာမျိုးဖြစ်နေသည် ။

"စိမ်း"

"ရှင်"

"ဘာမှ ခံစားနေစရာမလိုဘူးနော် ... ဒီလိုယောက်ျားမျိုးက ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး ... ကျေးဇူးကန်းလွန်းတယ် ... စိမ်းက အရမ်းချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေး၊ တန်ဖိုးကြီးမားသူပါ။ သမီးလေး မိုက်ရှူးရဲပြီး ဒင်းအလိုဆန္ဒတွေ မလိုက်လျောခဲ့မိလို့ ပဲ"

မေမေနဲ့ ကျွန်မက တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေလိုပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုအသိပေး တိုင်ပင်တတ်သည် ။

"အဲဒီကိစ္စလည်း မောင်က စိမ်းကို အလိုမကျတာမျိုးဖြစ်နိုင်တယ် မေမေ"

"ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ သမီးရယ် ... ဒီလိုလုပ်သင့်လား ... မေမေသမီးလေးကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး ယုတ်မာလိုက်ကြတာနော်"

ဒေါ်သီတာစိမ်း ခံပြင်းနာကြည်းစွာပြောပစ်လိုက်မိသည် ။ ထွဋ်ခေါင်

ဆွေ ဒင်းက ဘာကောင်မို့လို့ လဲ။ ငါ့သမီးလေးကို နင်တို့ ထက် အဆတစ်ရာသာတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေပေးစားပစ်မယ်။ ထွဋ်ခေါင်ဆွေရဲ့ မိဘတွေကလည်း မိမိတို့ အား ချေးနှီးငှားနှီးနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံတာပင် မကြိုက်ချင် ကြ။ မျက်နှာပျက်နေသည် ။ သမီးကိုတောင် စွန့်ပစ်လိုက်ပြီလေ။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းနာကြည်းရလဲ။ တစ်ချိန်က ထွဋ်ခေါင်ဆွေရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ရော မိသားစုစားဝတ်နေရေးပါ ဒေါ်သီတာစိမ်းတို့ က ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ကူညီကြရလေသည် ။

"သမီးလေး စိမ်းက အရမ်းလှပတယ် ... မိန်းမတို့ ရဲ့ အလှက မနဉ်စွာပဲသမီး ... ခေါင်းကိုမော့ ရင်ကိုကော့ထားလိုက် ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ဒင်းတို့ က ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့ လဲ"

"စိမ်းနားတော့မယ် မေမေ"

"စိမ်း ..."

"ရှင်"

"သမီးလေးကို မေမေ အနီးကပ်ထိန်းသိမ်းရတော့မယ် စိတ်မချဘူး"

"အမြဲတမ်း ကျွန်မက မေမေ့စည်းကမ်းအတိုင်းနေတာပါပဲ၊ သမီးချစ်တာ မေမေပဲ"

"တကယ်"

"ဟုတ်"

"သမီးလေးအရွယ်ရောက်မှ မိဘစီးပွားရေးကကျရတယ်၊ မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာနော် ... ကျေးဇူးကန်းတဲ့ သူတွေက တမှောင်"

ဒေါ်သီတာစိမ်း ခံပြင်းစွာဒေါသတကြီးပြောမိသည် ။ သီတာ့သမီး

လေး ဘယ်လောက်အထိ တန်ဖိုး ရှိတယ်ဆိုတာ တစ်နေ့ဒင်းတို့ ကောင်း
ကောင်း သိစေရမယ်။ သမီးစိမ်းမြမြရဲ့ စိတ်တွေ ကြံ့ခိုင်နိုင်ပါတယ်။ ကို
ယ့်တန်ဖိုးကိုယ်ဖြင့်တင်ထားတတ်တဲ့ သမီးလေးပဲ။ မိမိတစ်ယောက်တ
ည်း ဒေါသတွေပေါက်ကွဲ နေတုန်း မထင်မှတ်ဘဲနှင့် မိမိရဲ့ သူငယ်ချင်း ခ
င်သွယ်သွယ်က အဆက်အသွယ်လုပ် လာလေသည် ။

"ဟဲ့ သီတာလား ... ငါပါ ... ခင်လေ ... ခင်သွယ်သွယ်"

"ဟယ် ... ခင်ရယ် ... နင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ... သီတာအရမ်း
သတိရနေတာ သိလား အရမ်းတွေ့ချင်တယ်"

"တွေ့ကြမယ်လေ ... ခင်လည်း နိုင်ငံခြားကနေ ဒီကိုပြန်အခြေချ
တာ တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေး တယ် ... သီတာရေ နင့်သတင်းကို စုံစမ်း
နေတာ ... အခုမှ ဖုန်းနံပါတ်ရလို့ ဟ ... ဘုတ်ဘုတ်ပေးတာ လေ"

"ဪ ... ဟုတ်လား ... သူနဲ့ တောင် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေကြ
တာ ... တော်သေးတာပေါ့ ဟယ် ... ငါ့ဖုန်းနံပါတ်လေးရှိသေးလို့ "

"သီတာ ... ငါလာခဲ့မယ် ... နင့်လိပ်စာပြောပြ"

"အေး ..."

ဒေါ်သီတာစိမ်းနှင့် ခင်သွယ်သွယ်က တက္ကသိုလ်မှာ အတွဲဆုံးပင်။ မ
တွေ့ကြတာတောင် ကြာပြီပဲ။ သွယ်ချမ်းသာနေသည် ဆိုတာ
သတင်းကြားနေသည် ။

"ခင်"

"ပြော"

"အခု သီတာတို့ က ဆင်းရဲနေပြီလေ"

"ဟာ ... သီတာကလည်း ဒါတွေပြောစရာလား ... လိပ်စာပဲပေးစမ်း ပါဟာ ... ခင် အရမ်းတွေ့ ချင်လို့ ... ဒါနဲ့ သီတာ သမီးလေးရော ငယ်ငယ်က အရမ်းချစ်စရာကောင်းပြီး စွာတေးမလေးလေ"

"အခု အပျိုကြီးဖြစ်နေပြီဟာ ... စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတာ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ပြီ"

"သီတာ သတင်းတွေကြားပါတယ် ... အားမငယ်စမ်းပါနဲ့ ... ခင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်"

"သီတာကတော့လေ အခု သူငယ်ချင်းတွေကိုတွေ့ဖို့ အရမ်းလန့်နေတယ် ခင်ရေ ... မရှိချေးနိုး ထင်မှာ ကြောက်တယ်ကွာ"

"ခင်က အဲဒီလိုမျိုးလားသီတာရယ် ... ကဲပါ လာမှ စကားတွေ အများကြီးပြောကြမယ် ... ရှင့် လိပ်စာပဲပြောစမ်းပါ"

"အင်း ပြီးရော"

ခင်က စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူပင်။ သီတာ အားတက်သွားသည်။ ။ ခင့်ကို လိပ်စာပေးလိုက်၏။ သမီးလေးကိုလည်း တွေ့ချင်သည် ဆို၍ ဝတ်စားပြင်ဆင်စေသည်။ ။

"သမီးရေ ... မေမေတို့ တော့ ကံထပြီထင်တယ် ... မထင်မှတ်ဘဲ မေမေသူငယ်ချင်း ခင်က ဆက်သွယ်လာတယ်၊ သမီးပြင်ထားနော် ... တွေ့ချင်လို့ တဲ့ လေ"

ကျွန်မ ဘယ်သူနှင့်မှ တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိပေ။ မေမေက မောင့်ကြောင့် အသည်းကွဲနေသည် တော့ မထင်စေလိုပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေမေစိတ်ခံစားချက်တွေကို ကျွန်မ နားအလည်ဆုံးဖြစ်ချင် သည် ။

"မေမေတို့ နိမ့်ကျတော့ အထင်သေးချင်တဲ့ ဟာတွေ သိမယ်လေ"

ခင့်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိနေတာ သိတာသိထားသည်။ အကယ်၍ များ သမီးလေးကို သဘောကျ သွားရင် ထွဋ်ခေါင်ဆွေကို အလဲထိုးနှက် ချင်သည်။

"ခင်ကလေး စိတ်သဘောထားအရမ်းပြည့်ဝတယ်၊ အရင်တည်းက ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကလေး အရမ်းလည်း ချမ်းသာကြတယ်"

မေမေရယ် ... လူတွေကို အရမ်းလည်း မျှော်လင့်မထားပါနဲ့ ဦး ... သမီးတို့ က ကံဆိုးတတ်တယ် နော်၊ မေမေ ဘယ်လောက်အထိ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ထိုးနှက်မှုတွေကို ခံနေရရှာလဲဆိုတာ ကျွန်မအသိ ဆုံး ပါ၊ မောင်တို့ မိသားစုက အဆိုးဆုံးပဲ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်မိသည်။ နှစ်နာရီ လောက်ကြာတော့ မေမေ့အသံထွက်လာ၏။ ဧည့်သည် တွေ လာပြီ ထွက်ခဲ့တော့သမီးရေတဲ့။ ကျွန်မ စိတ်ပျက်လေးလံလျက် ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း မတွေ့ချင်ဘဲ မေမေ့ဆန္ဒအရ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

"လာ သမီးလေး ... ခင်တို့ လာပြီ ... တွေ့လားစိမ်း စီးလာတဲ့ ကားကြီး ကောင်းလိုက်တာ"

မေမေတို့ ပျော်နေတာပဲ။ လောကဓံကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ မေမေ့ရုပ်ရည်က ချွတ်ခြံကျလျက်။ ကျွန်မကြောင့်သာပါ ...

"ခင်ရယ် ... တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာဟယ် ... မတွေ့ကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ... အခု ချိန်မှာ လာတာ အရမ်းပျော်တယ်"

မေမေနှင့် ချောမောခန့်ညားတဲ့ အန်တီကြီးတို့ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်နေကြချိန်တွင် ကားမောင်းတဲ့ နေရာမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာရာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မ အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်လုံးတွေပင် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

"ဟင် ... ရဲရန်"

"စိမ်းမြမြပါလား"

ရဲရန်ရဲ့ အမေပါလား။ ဒီကောင်က ရွတ်နောက်နောက်၊
ကျွန်မမျက်နှာထားကို တည်တင်းပစ်လိုက် ပါသည်။

"သားနဲ့ သမီးတို့ က သိနေကြတာလား"

"ဟုတ်တယ် မေမေ ... သူက သားတို့ မေဂျာမှာ Queen လေ ...
စိမ်းမြမြတဲ့ "

"ဟုတ်လား ... အမလေး အတော်ပဲပေါ့၊ အန်တီခင်က မိတ်ဆက်
ပေးမလို့ ခေါ်လာတာ"

မေမေကတော့ သဘောတော်တော်ကျပြီး ရွှင်မြူးပြီးပျော်နေသည်။ ။
ကျွန်မ မျက်နှာထားလေး ကတည်နေ၏။ ရဲရန်က
ကျွန်မနှင့်မောင့်အကြောင်း သိထားသူဖြစ်နေသည်။ ။

"သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ် ... အရမ်းချောတာပဲ
... အန်တီခင်ကလေ သမီး ငယ်ငယ်လေးတည်းက ချစ်တာ ... သီတာ့
မေးကြည့်"

"ဟုတ်တယ် သမီးလေး ... ခင်က အမြဲတမ်းလာတယ် ... သားလေး
လည်း တစ်ခါလား ပါလာ သေးတယ်နော် ခင်"

"အင်း ... ဟုတ်တယ် ... နောက်တော့ နိုင်ငံခြားပြောင်းသွားလို့ ဝေး
သွားကြတာပေါ့"

ရဲရန်က ပြုံးစိစိ၊ ကျွန်မ လုံးဝမကြိုက်ပေ။ ကျွန်မကို
မောင်စွန့်ပစ်သွားတာ သူက ဟာသလုပ်ချင် နေ၍ အမြင်ကတ်လာသည်

"သားနဲ့ သမီးကို ထွေထွေထူးထူး မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုတော့ဘူး ပေါ့ ... သားက ဆယ်တန်းနှစ် မြန်မာပြည်ရောက်တာလေ ... မာမီတို့ နဲ့ ထားတာ ... အခု ခင်လည်း ပြန်လာပါပြီ၊ ယောက်ျားကလည်း ဆုံးတော့ မြန်မာပြည်မှာ ပဲနေတော့မယ်လေ"

ခင်ဝတ်ထားတဲ့ စိန်တွေက အရည်အသွေးကောင်းလွန်းကာ ပြုံးပျက်လက်နေသည် ။ မိမိအားမကျ ပေမဲ့ သမီးလေးအတွက် တင့်တယ်တဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုတော့ ပိုင်ဆိုင်ထားစေလိုခဲ့၏။ ခင်သားနဲ့ က ကျောင်းနေဖက်တွေတဲ့ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ပီတိဖြစ်ရသည် ။

"ထွဋ်ခေါင်ဆွေ ... နင်ကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ငါ့သမီးကိုများ ခွာပစ်ရတယ်လို့ "

ဒေါ်သီတာစိမ်း စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးနေမိသည် ။

"သီတာရေ ... တို့ တွေအပြင်မှာ ညစာသွားစားကြမယ်၊ မိသားစုတွေပြန်ဆုံကြတုန်း ပျော်ပျော် ပါးပါးလေ"

"ကောင်းတယ်ခင် ... ခဏလေး ... သီတာတို့ အဝတ်အစားလဲလိုက်မယ်"

"လဲလေ ... အားမနာနဲ့ ခင်တို့ စောင့်နေမယ်"

ကျွန်မကတော့ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည် ။ မာနတွေနှင့် တင်းခံထားရပေမဲ့ ကျွန်မ အသည်းကွဲချင်နေသည် ။ အခန်းအောင်းပြီးတော့ မောင်ဘာကြောင့်များ ကျွန်မကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး စွန့်ခွာထားရက်လည်း ဆိုတာ သိချင်နေမိ၏။ မောင့်ကို မုန်းပစ်ဖို့ ကျွန်မဘက်မှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဟု ထင်သည် ။

"သီတာတို့ မှာ ကားမရှိဘူးလား"

"မရှိပါဘူးခင်ရယ် ... သမီးလေးအရွယ်ရောက်မှ စီးပွားက ကျရတယ်လေ ..."

"ဒါဆို မနက်ဖြန်ကားတစ်စီးပို့ပေးမယ် ... ခင်တို့ မှာ ကားတွေအများကြီးရှိတယ်လေ ... သားရေ ... မင်းပဲတာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးလိုက် ... သမီးလေးကားမမောင်းတတ်သေးရင်လည်း သား အမောင်းသင် ပေး လိုက်လေ"

"ကျွန်မ မောင်းတတ်ပါတယ် အန်တီခင် ... ဒါပေမဲ့လေ စိမ်း မမောင်းချင်ပါဘူး ... ကားလည်း မပို့ပေးပါနဲ့ နော် ... ရုတ်တရက်ကြီး ကားစီးနိုင်တာ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးလို့ ပါ"

"ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့ သမီးလေးရယ် ... ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော လက်ခံပေး ပါ ... အန်တီခင်စေတနာပါ"

"ခင်ရာ ... နောက်မှ စီစဉ်စမ်းပါဟာ ... ကဲ ... ညစာပဲ ဘယ်မှာစားကြမလဲ"

"ဒါကတော့ အကောင်းဆုံးကိုရွေးနော် ... သားဦးဆောင် လိုက်လေ ... သမီးလေးဆန္ဒကိုလည်း မေးပါဦး"

"စိမ်းမြမြက ရိုးတယ် မာမီရေ ... ကျောင်းကကန်တင်းပဲ ထိုင်နေတတ်တာလေ ... သားပဲရွေး မယ်"

ရဲရန်စကားတွေက ဘာကိုရည်ညွှန်းနေလဲဆိုတာ ကျွန်မသိနေသည်။ ။ သူများ ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ထိုးနှက်ချင်တဲ့ ကောင် မုန်းလိုက်တာ။ သူမစိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသတွေဖြစ်နေရသည်။ ။

